

Da det imidlertid er os bekendt, at der ved dette Lovforslags første Behandling i indværende Rigsdagssamling er fremkommet Udtalelser om paa dette Punkt at sætte den ovenfor omtalte Lov i Forbindelse med Lov om anerkendte Sygekasser, tillade vi os at henstille til det højtærede Udvalg at foreslaa, at de af Stat eller Kommune ansatte Læger forpligtes til at udstede de for Sygekassemedlemmer nødvendige Attester. Skulde det vise sig, at disse to Love ikke i dette Spørgsmaal ville blive satte i Forbindelse med hinanden, da fastholde vi, at Lægehonoraret i en meget nær Fremtid vil naa op til den af os i forenævnte Henstilling nævnte Sum, ca. 500,000 Kr. At Medicinen, som af os i samme Henstilling er angiven til 4 Kr. pr. Medlem (Familier regnet for enkelt Medlem), og saaledes vil andrage ca. 400,000 Kr., snarere er beregnet for lavt end for højt, ere vi i Stand til at benytte, og vi bede derfor det højtærede Udvalg om ved Udarbejdelsen af sin Betænkning saa vidt muligt tage Hensyn til nævnte Henstilling og derved bidrage til at bringe Sygekasserne det bedst mulige Resultat.

Skønt den af Folketingsudvalget af 11te Marts d. N. afgivne Betænkning ikke naaede at komme til Behandling i Ringet, have vi dog ment at maatte betragte denne som en Tilkendegivelse af Folketingets Stilling til Lovforslaget, og vi have derfor ikke taget i Betænkning ogsaa hertil at rette en ærbødig Henstilling til det højtærede Udvalg og skal i den Retning udtale, at vi ere fuldstændig enige med det ærede Flertal i, at det vilde være inhumant i en Lov om statsunderstøttede Sygekasser at forbyde Optagelse af Personer, som lide af nogen betydelig kronisk uhelbredelig Sygdom, men da der ikke foresignes noget Forslag om at holde Kasserne stadesløse for, hvad de herved muligen vilde paadrage sig, og da vi heri se en stor Fare for Kasserens Bestaaen, tillade vi os at henstille, at bevistlig kronisk uhelbredelige Personer samt sindsyge ikke optages i Kasserne, men nyde Understøttelse af det offentlige, uden at samme regnes som Fattighjælp og medfører dens Følger, jfr. Fattiglovens §§ 61 og 63.

I øvrigt skulle vi tillade os at udtale, at vi ikke som enkelte københavnske Sygekasser, som staa uden for vor Organisation, finde noget at indvende imod den Ensartethed, som Lovforslaget forudsætter som Betingelse for Anerkendelse. Vi betragte denne Sag som en Samsundssag, og underordne os gerne en Mønster-Betægt, som sætter os alle lige med de bedst organiserede Sygekasser, og som sikrer alle ubemidlede Statsborgere den mest ubstrakte Hjælp i Sygdomstilfælde, og med Forudsætning om, at Overgang fra en Sygekasse til en anden vil blive en tvingende Nødvendighed, anse vi det for lige saa nødvendigt, at den størst mulige Ensartethed tilvejebringes i alle Sygekasser, uden at vi derved have tænkt os, at dette skulde berøve os Selvfryet. I Forbindelse hermed tillade vi os at henstille til det højtærede Udvalg at foreslaa, at Optagelse i alle Sygekasser kun kan ske til en bestemt Aldersgrænse, f. Eks. 40 Aar. Vi have hermed tilfattet, at formaa Folk til at indmelde sig i Sygekasserne i den unge og kraftige Alder, for derved at støtte de gamle og svage, og stadig forny Kræfterne til Sygekasserens Bestaaen og Udvikling.

Vi skulle endvidere fremhæve, at Konkurrencen ved Oprettelse af ny Kasser i en ubstrakt Maalestok i de senere Aar har medført, at Tilgangen til ældre vel situerede for en stor Del er standset. Disse blive derved ube af Stand til at overholde deres Forpligtelser og maa forhøje Kontingentet, hvilket er ensbetydende med en yderligere Tilbagegang. Vi tillade os hertil at henstille følgende til det højtærede Udvalgs behagelige Overvejelse: At der i København (inkl. Omegn) ikke gives Anerkendelse til mere end en Sygekasse i hvert Fag, og at denne skal staa aaben for alle Fagets Arbejdere, som opfylde Fordringerne om Alder og Helbred. Skulde der ved denne Lovs Ikrafttræden findes flere Sygekasser i et Fag, skulle disse staa sig sammen, og kunne ikke atter adskilles, og vi have allerede inden for vor Organisation et glædeligt Bevis i den Retning at opvise. Tillige tillade vi os at foreslaa, at de almindelige Sygekasser i København (inkl. Omegn) paa samme Maade begrænses i Antal, og at Kasser, som ikke stælle 100 Medlemmer (inkl. Husfruer) kun kunne opnaa Anerkendelse ved at staa sig sammen, saa at de til sammen tælle mindst 100 Medlemmer.

Vi antage, at en saadan Ordning vil sikre Sygekasserne en bedre økonomisk Stilling og sikre deres Fremtid, og vi anse det selvfølgelig for rigtig, at en lignende Sammenlutning ogsaa foretages hele Landet over, men af Mangel paa tilstrækkeligt Renskab til de forskellige lokale Forhold, som gøre sig gældende Landet over, have vi ment det for rigtigst at holde os til vore egne indbundne Erfaringer, og overlade til de forskellige Organisationer selv at appellere til Lovgivningsmagten.